

Sygn. akt II AKa 186/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SA – Anna Zdziarska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r. sprawy:

1) S. K. (1) urodz. (...) w B., syna L. i H. z d. K.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. i z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

2) P. R. (1) urodz. (...) w S., syna A. i J. z d. Maj

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 lutego 2020 r. sygn. akt XVIII K 153/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonych S. K. (1) i P. R. (1);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. i adw. M. K. (1) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 186/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 153/19 z dnia 3.02.2020 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

x na korzyść

na niekorzyść

x w całości co do S. K. i P. R.

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	P. R. (1)	Stężenie około 1,2 promila alkoholu we krwi J. K. oraz niepopelnienie przez oskarżonego czynu zarzucanego w pkt I i	Wydruk internetu z	k. 769	

		przypisanego w pkt 5 wyroku		
--	--	-----------------------------	--	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1	Wydruk z internetu	Nie ma znaczenia w sprawie wydruk z internetu wskazujący możliwe stężenie alkoholu we krwi osoby o wadze 95 kg i wzroście 176 cm malejące z upływem czasu - nie dotyczy to wprost sytuacji ani zeznań pokrzywdzonego J. K. (2), ponieważ nie jest znane faktyczne tempo obniżania się stężenia w jego krwi w dniu 1.10.2018 r. Hipotetyczne wyliczenie zawarte w internecie nie stanowi źródła informacji o rzeczywistym stężeniu alkoholu we krwi pokrzywdzonego w czasie zajścia, które to stężenie nie jest przecież znane, gdyż nie mogło zostać i nie zostało zbadane. Ponadto kwestia, czy stężenie alkoholu we krwi przekroczyło 1 promil czy

też nie, samoistnie nie wpływa na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonego.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>1/ Obrońcy osk. S. K. / bez numeracji/ obraży przepisów postępowania, a to art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk poprzez uznanie, że materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony S. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych czynów z pkt I i II, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw.</p> <p>2/ Obrońcy osk. P. R. pkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 obraży przepisów prawa procesowego, a to:</p> <p>- pkt 1) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w postaci ustalenia, że P. R. wspólnie z S. K. dokonał zarzucanego czynu, podczas gdy zeznania J. K. (2) w zakresie sprawstwa oskarżonego nie są kategoryczne, a pokrzywdzony w każdym z 3 przesłuchań wskazywał na wątpliwości co do rozpoznania P. R.;</p> <p>- pkt 2, 3, 4) art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z przesłuchania J. K. (2) i obdarzenie jego zeznań wiarą oraz przyjęcie, że jego zeznania są konsekwentne, logiczne w treści i rozpoznał on oskarżonych bez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>

wątpliwości, podczas gdy zeznania świadka z 2.10.2018 r. k. 41-42, z 2.10.2018 r. k. 45-55, z 21.01.2020 r. k. 663-666 nie są konsekwentne a odmienne i wzajemnie wykluczające; poprzez błędną ocenę spożycia przez pokrzywdzonego alkoholu i przyjęcie, że nie przekreśla to jego zeznań, podczas gdy prawidłowa ocena prowadzi do odmiennych wniosków w tym do uznania, iż okoliczność ta miała wpływ na prawidłowe postrzeganie przebiegu zdarzenia; poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z wyjaśnień oskarżonego i uznanie ich za nieprawdziwe wyłącznie z uwagi na odmienne zeznania J. K. (2) i rozpoznanie oskarżonego na tablicach poglądowych przy braku innych dowodów obciążających, podczas gdy prawidłowa ocena winna spowodować, iż wyjaśnienia P. R. są prawdziwe i wiarygodne;

- pkt 5) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez wywiedzenie nieprawidłowego wniosku z faktu znalezienia przy oskarżonym banknotu o nominale 100 zł i przyjęcie, że banknot należał do J. K. (2), podczas gdy żadne dowody nie dają podstaw do takiego ustalenia, w szczególności mając na uwadze fakt, iż banknot został wydany oskarżonemu k. 209, a dodatkowo banknot nie stanowił dowodu w sprawie;

- pkt 6) art. 170 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w przedmiocie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia poziomu stężenia alkoholu u J. K. (2) w dniu zdarzenia i ustalenia, czy pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115

	<p>§ 16 ust. 1 i 2 kk, co umożliwiłoby dokonanie oceny, czy był zdolny do zapamiętywania szczegółów zdarzenia i rozpoznawania sprawców, gdy taki dowód jest możliwy do przeprowadzenia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Z uwagi na znaczną zbieżność zarzutów zawartych w apelacjach obrońców odnośnie oceny materiału dowodowego, celowe jest ich łączne rozpoznanie w tym zakresie.</p> <p>b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/.</p> <p>c/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych S. K. i P. R. oraz dokonał ich w wyniku właściwej oceny, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnego uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionemu materiałowi dowodowemu oraz</p>		

wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Ponadto art. 410 kpk stanowi uszczegółowienie ogólnej regulacji z art. 92 kpk, wobec czego jej naruszenie należy tak samo ocenić. Art. 4 kpk zawiera zaś ogólną dyrektywę nakazującą uwzględniać okoliczności tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a więc jego naruszenie nie może stanowić samodzielnie podstawy zarzutu apelacyjnego i należy je wiązać z uchybieniem konkretnym regulacjom.

d/ Chybione są zarzuty naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonych S. K. i P. R. czy innych osób, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe

jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

e/ Nie doszło zatem do obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk ani art. 410 kpk czy innych przepisów procesowych, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonych. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonych lub uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - są w oczywisty sposób bezzasadne.

f/ Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny przeciwstawnych wyjaśnień S. K. i P. R. oraz depozycji obciążających ich świadków, dokładnie przedstawił tok swojego rozumowania i skarżący nie podważyli go skutecznie. Wywód jest zborny i logiczny oraz uwzględnia sytuację pokrzywdzonych, z których M. K. (2) nikogo nie chciał obciążać a J. K. (2) znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu.

g/ Odnośnie czynu I z 1.10.2018 r., to według logicznych i przekonujących zeznań J. K. (2), zaatakowali go 2 sprawcy, którzy zabrali mu dowód osobisty, 1000 zł w gotówce, 2 telefony, powerbank i torbę z ubraniami. Część z tych rzeczy rozpoznał i następnie odzyskał od policji. Kolejne zeznania nie są wykluczające się ani niekonsekwentne, tylko się dopełniają. Nie budzi wątpliwości rozpoznanie na rozprawie 21.01.2020 r. S. K. jako napastnika trzymającego go za rękę

i P. R. jako sprawcy siedzącego mu na nogach /k.663-664/, co przyjął Sąd i do czego był w pełni uprawniony – zasada bezpośredniości zetknięcia się Sądu z przeprowadzanymi dowodami jest jedną z podstawowych zasad procesu karnego i poczynione ustalenie nie narusza przepisów procesowych. To nieuwzględnienie rozpoznania na rozprawie mogłoby powodować obrazę art. 7 i art. 410 kpk. Uznaniu zeznań za wiarygodne nie przeczą słabe oświetlenie, zaskoczenie ofiary ani spożyty alkohol. Wcześniejsze wypowiedzi J. K. z 2.10.2018 r., że nie jest w stanie podać rysopisu sprawców /k.42/ oraz prawdopodobne rozpoznanie ze zdjęć P. R. jako osoby przytrzymującej rękę i S. K. jako osoby siedzącej na nogach /k. 46/ nie wykluczają prawidłowości rozpoznania na rozprawie, gdyż podanie rysopisu wymaga zwerbalizowania wielu szczegółów, co jest dużo trudniejsze od samego rozpoznania. Natomiast rozpoznanie ze zdjęć /kiedy nie widać całej postaci, w tym wzrostu ani ruchów/ jest mniej miarodajne niż bezpośrednie. Nie ma przy tym znaczenia, który z oskarżonych jakie wykonywał czynności sprawcze tj. czy P. R. trzymał ofiarę za rękę, czy też siedział na jej nogach, ponieważ sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu w ramach dopełniających się ról, czyli obaj odpowiadają za popełniony rozbój. Pokrzywdzony nadto nie rozpoznał jako sprawcy R. R. (1) /wskazywanego jedynie przez osk. P. R./, którego wizerunek był mu okazywany i którego następnie widział na rozprawie 21.01.2020 r., a który różni się wyglądem od osk. P. R.. Zbieżne z tymi zeznaniami są relacje funkcjonariuszy policji K. F. i H. S., którzy 2.10.2018 r. ujawnili

u S. K. dowód osobisty, telefon T. i powerbank B. oraz u P. R. banknot 100 zł, czyli część rzeczy utraconych przez J. K..

Wyjaśnienia oskarżonych słusznie uznano za niewiarygodne co do negowania przez nich własnej winy. S. K. nie przyznał się do tego czynu i podał, że z powodu rany ręki nie mógł dokonać rozboju. Potwierdził, że spędzał dzień w towarzystwie (...), P. R. (1) i M. K.. Posiadanie przez niego dowodu osobistego J. K. nie jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, ponieważ oskarżony nie spodziewał się, że zostanie zatrzymany.

P. R. także nie przyznał się i podał, że do pokrzywdzonego podchodzili S. K. i R. w celu okradzenia go, a najpierw S. K. ukradł mu plecak. S. K. następnego dnia miał pójść w to samo miejsce i powrócić z portfelem pokrzywdzonego, po czym zabrał z niego dowód osobisty a wyciągniętymi pieniędzmi podzielił się z nimi po części.

W rezultacie nie potwierdzono zarzutów z pkt 2-4 apelacji obrońcy P. R. i z apelacji obrońcy S. K..

h/ Chybiony jest zarzut pkt 5 obrońcy P. R.. Zauważyć trzeba, że to sam P. R. przyznał, że ujawniony u niego banknot 100 zł pochodził z portfela pokrzywdzonego a wyjął go i przekazał mu S. K. /k.138/. Zatem zasadnie Sąd I instancji uznał, że banknot należał do J. K. (2), gdyż wynika to z analizy dowodów. Nie przeczy temu uprzednie wydanie banknotu oskarżonemu przez organy ścigania /k. 212, poprzednio 209/ ani nieuznanie banknotu za dowód w sprawie i nieprzeprowadzenie badań identyfikacyjnych śladów linii papilarnych czy śladów

biologicznych. Natomiast to sam obrońca mógł spytać pokrzywdzonego o nominał banknotów, jakie mu zabrano, jeśli widział taką potrzebę. Nie budzi także wątpliwości, że sprawcy wydali i/lub ukryli pozostałą sumę.

i/ Nieskuteczny jest zarzut apelacji obrońcy P. R. z pkt 6. Nie doszło do naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w przedmiocie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia poziomu stężenia alkoholu u J. K. (2) w dniu zdarzenia i ustalenia, czy pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 1 i 2 kk. Sąd Okręgowy był uprawniony do podjęcia takiej decyzji na rozprawie 21.01.2020 r. i właściwie ją uzasadnił /k. 667/. Wbrew stanowisku skarżącego, taka opinia nie pozwoliłaby na ustalenie w sposób pewny stężenia alkoholu ani nie umożliwiłaby dokonanie kategorycznej oceny, czy pokrzywdzony był zdolny do zapamiętywania szczegółów zdarzenia i rozpoznawania sprawców. Wynika to tak z analizy zeznań J. K., który podał liczne szczegóły i jasno określał, których okoliczności jest pewien, jak i z ilości spożytego przez niego alkoholu tj. 4 piw. Ilość ta nie wyklucza przecież możliwości spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń a czasokres spożycia świadek podawał w przybliżeniu. Natomiast dowód w postaci opinii biegłego tylko teoretycznie jest możliwy do przeprowadzenia, a do tego jego uzyskanie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – byłby jedynie probabilistyczny, oparty na szacunkach samego świadka

i nie pozwoliłby określić ani rzeczywistego stężenia alkoholu we krwi pokrzywdzonego /które zależy także od ilości czasu, wcześniejszego spożywania jedzenia i picia, samopoczucia w danych godzinach i właściwości osobniczych danego człowieka – J. K. waży 95 kg, co obniża stężenie/, ani wpływu tego stężenia /co stanowi jeszcze inną kwestię i zależy w znacznej mierze od właściwości osobniczych/ na zdolność do zapamiętywania szczegółów zdarzenia. Sam zaś pokrzywdzony określił ten wpływ jako niewielki /k.664/. Przy tym jak wynika z praktyki orzeczniczej, nawet stan bardzo znacznej nietrzeźwości świadka nie wyklucza uznania zeznań za wartościowe dowodowo.

j/ Kwestia monitoringu ze sklepu (...) przy Al. (...) i monitoringu miejskiego nie pozostała poza uwagą Sądu Okręgowego. Na wniosek obrońców obu oskarżonych na rozprawie 1.08.2019 r. zwrócono się o nagrania z okresu 1-2.10.2018 r. Jednakże ustalono, że zapisy monitoringu (...) W. są przechowywane tylko przez 30 dni i może je udostępniać jedynie (...) /k.439 i 467/. Zwrócono się także o zapis monitoringu do działu ochrony sklepu (...), ale zapisy monitoringu są przechowywane tylko przez 30 dni /k.440-443/. Zatem w trakcie rozprawy głównej ani tym bardziej obecnie w październiku 2021 r. po upływie 3 lat ich uzyskanie nie było i nie jest już możliwe.

k/ Pisma P. R. nie zawierają innych istotnych argumentów i należy je ocenić tak samo, jak apelację obrońcy. Nieprzeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia z 1.10.2018 r. wynikało ze zgłoszenia się

pokrzywdzonego dopiero w dniu 2.10.2018 r. i braku możliwości zabezpieczenia śladów, a więc niecelowości udania się w to miejsce. Nie ustalono także innych świadków zdarzenia a dywagacje oskarżonego nie zmieniają sytuacji.

1/ Odnośnie czynu II z 2.10.2018 r., to na sprawstwo S. K. wskazują logiczne, bezstronne i wiarygodne zeznania świadka M. M. (1), który przypadkowo zaobserwował zajście i wezwał policję. Słyszał on groźby i żądanie wydania pieniędzy wypowiedziane do pokrzywdzonego M. K. przez S. K., który posługiwał się siekierą. Potwierdzają to w istotnej części zbieżne relacje przybyłych funkcjonariuszy policji K. F. i H. S.. Nie ma znaczenia, że oskarżony miał oskarżać pokrzywdzonego, iż ten jest „donosicielem”. Chybione jest stanowisko skarżącego, że doszło do 2 odrębnych zajść, gdzie w czasie pierwszego nie chodziło o wydanie pieniędzy i w ramach drugiego nie była używana siekiera – przeczą temu bowiem zeznania M. M., który w trakcie zdarzenia jedynie zadzwonił po policję, oraz całokształt okoliczności, jak też przyjąć trzeba, iż to po zagrożeniu siekierą sprawca przełamał jakikolwiek opór pokrzywdzonego i domagał się od niego pieniędzy. Niewątpliwie chodzi tu o jedno nieprzerwane zdarzenie z dynamicznym przebiegiem. Nie są z tym sprzeczne także wyjaśnienia P. R. (1) wskazujące, że to S. K. miał zatarg z M. K. mówił, żeby oddawał wszystko, co ma, oraz zamachnął się siekierą. Wobec powyższego słusznie uznano za niewiarygodne wyjaśnienia osk. S. K., który podał, że to K. był agresywny po alkoholu, miał uderzyć i kopnąć K. oraz chciał go okraść, bo zauważył, że ma telefon

i wartościowe rzeczy. Prawidłowa jest ocena, że M. K. (2) zasłaniał się brakiem świadomości oraz nie chciał przedstawić szczegółów zdarzenia na swoją szkodę ani obciążać oskarżonego. Niewiarygodne są również zeznania R. R. (1), że była jedynie „przepychanka” i nic się nie wydarzyło przy ognisku. W rezultacie niezasadny jest zarzut obrońcy S. K..

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy S. K. /bez numeracji/ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia odnośnie czynów z pkt I i II, poprzez błędną niepełną ocenę dowodu z zeznań J. K. (2) i M. M. (1), polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich faktów wynikających z dowodów poprzez pominięcie faktów mających znaczenie dla wydania orzeczenia, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych i skutkowało przypisaniem oskarżonemu sprawstwa z art. 280 § 1 kk oraz z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 13 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Taki zarzut apelacyjny jest oczywiście wtórny do pierwotnego zarzutu naruszenia art. 7 i art. 410 kpk. Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny ujawnionych dowodów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, przekonująco ją uzasadnił i słusznie uznał S. K. za winnego popełnienia czynów z pkt I i II /pkt 1 i 2 sentencji wyroku/. Zatem nie doszło do błędu		

<p>w ustaleniach faktycznych, który miałby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Odwołać się należy do powyższej oceny zarzutu obrońcy z pkt 1.</p> <p>b/ Dodać można, że nieuzasadnione i dowolne w świetle analizy dowodów są twierdzenia skarżącego, jakoby nieprawidłowo oceniono zeznania J. K. (2) i M. M. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1/ Obrońca osk. S. K. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p> <p>2/ Obrońca osk. P. R. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-2 rozważań co do zarzutów apelacyjnych.</p> <p>b/ Odnośnie osk. S. K. wskazać należy, że w świetle analizy depozycji świadków i ustalonych okoliczności brak jest jakichkolwiek podstaw do uniewinnienia oskarżonego, uchylenia wyroku czy złagodzenia wymierzonych kar. Właściwie Sąd Okręgowy uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej czynów z art. 280 § 1 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk. Nadto wymierzono</p>		

za nie kary w ustawowej minimalnej wysokości tj. 2 lat i 3 lat pozbawienia wolności. Słusznie orzeczono karę łączą 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie asperacji. Kary w tych rozmiarach są adekwatne do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przestępstw oraz stopnia winy sprawcy, jak też uwzględniają dotychczasowy tryb życia oskarżonego. obrońca nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar, które to kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk.

c/ Odnośnie **osk. P. R.** nie występują wskazane w apelacji przesłanki do zmiany wyroku. Dodać można, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim zeznania świadka J. K. w powiązaniu z ujawnionymi rzeczami jednoznacznie wskazują, że to oskarżony był wraz z S. K. sprawcą rozboju. Właściwie Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 1 kk. Nie ma także powodów do obniżenia wymierzonej w dolnej granicy ustawowej kary 2 lat pozbawienia wolności. Kara w tej wysokości jest adekwatna do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy sprawcy, jak też uwzględnia dotychczasowy tryb życia oskarżonego. obrońca nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary, która nie jest nadmiernie surowa i jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada

dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>W punkcie I utrzymano w mocy zaskarży wyrok tj. co do rozstrzygnięć z pkt 1-4 odnośnie S. K. i co do rozstrzygnięć z pkt 5-6 odnośnie P. R..</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie apelacji obrońców.		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot i zakres zmiany	

Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
Nie dotyczy	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. i adw. M. K. (1) kwoty po 738 zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym - w oparciu o treść § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zwolniono obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa - w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk z uwagi na pozbawienie ich wolności, wysokość orzeczonych kar i złą sytuację materialną.

7. PODPIS

Przemysław Filipkowski

Rafał Kaniok Anna Zdziarska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. S. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-4 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
x	uchylenie	x	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. P. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 5-6 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	x
		zmiana